

Arrest

nr. 190 403 van 3 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de

vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt o.a. vast dat verzoeker zijn gedrag geenszins strookt met iemand die vreest voor zijn leven in Albanië. Ondanks het feit dat hij beweerde in bloedwraak te verkeren in Albanië en hierdoor vanaf de moordpoging op zijn oom L. permanent opgesloten diende te leven, dient te worden vastgesteld dat hij zich meermaals buiten Albanië begaf maar telkens besloot om terug te keren naar zijn verblijfplaats in Shkodër. Het feit dat hij telkens terugkeerde naar de plek waar zijn leven in gevaar was, ondermijnt in zeer ernstige mate zijn beweerde vrees bij terugkeer naar Albanië en zet de geloofwaardigheid van zijn bewering te vrezen voor bloedwraak en in Albanië hierdoor een opgesloten leven te moeten leiden volledig op de helling. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat zijn verklaringen in verband met het verlaten van Albanië niet coherent zijn. Voorts kan worden vastgesteld dat hij voor zijn asielaanvraag in juli 2015 in Duitsland en zijn asielaanvraag in België meerdere Europese veilige landen heeft bezocht, zonder daar asiel aan te vragen waardoor getwijfeld kan worden aan de ernst van zijn ingeroepen vrees. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat zijn moeder en zijn broer E. besloten om hun asielprocedure in Duitsland niet af te wachten en terug te keren naar Albanië terwijl zijn broer ondertussen meerderjarig was geworden en bijgevolg na zijn terugkeer volledig opgesloten diende te leven. Deze vaststelling heeft tot gevolg dat zijn vrees en die van zijn broer ernstig gerelativeerd dient te worden. De commissaris-generaal stelt dat het louter aansporen tot het nemen van bloedwraak, de familiale (verbale) ruzies die dit teweeg bracht en de ene keer dat een ruzie ontaardde en zijn moeder een glas tegen haar oog kreeg geenszins kunnen worden gelijkgesteld met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om de problemen met zijn grootvader aan te kaarten en hij ook geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming van zijn nationale autoriteiten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal) waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad merkt op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een Europees veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker meermaals naliet dit te doen, telkenmale hij in een veilig Europees land was, en steeds terugkeerde naar zijn land van herkomst, en pas in juli 2015 in Duitsland (twee en half jaar nadat hij beweerde volledig opgesloten te moeten leven) voor het eerst asiel heeft aangevraagd, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Deze vaststelling ondermijnt verzoekers asielaanvraag.

Een loutere verwijzing naar artikels, zoals verzoeker in casu naar als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikels omtrent bloedwraak, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De schending van de artikelen 2 en 5 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 juni 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij verwikkeld zijn in een bloedwraak waarbij E.M. (zaak X) en E.M. (X) geïnviseerd worden. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij verschillende stukken hebben ingediend ter ondersteuning van hun vrees voor bloedwraak van de familie V. Verzoekende partijen lichten toe dat de oudste van de broers, die reeds geïnviseerd werd omdat hij 18 jaar was, naar het buitenland ging, naar een tante en oom in Italië om een beetje te bekomen, een beetje op adem te komen aangezien hij het huis niet kon verlaten zonder slachtoffer te worden van bloedwraak. Zij vervolgen dat de broers vogelvrij zijn vanaf de leeftijd van 18 jaar, en de jongste met zijn moeder terugkeerde naar Albanië nadat zij in Duitsland asiel hadden aangevraagd aangezien hij nog geen 18 jaar oud was. Zij wijzen erop dat het normaal is dat de moeder een veilig oord probeert te zoeken voor haar zonen en stellen dat bloedwraak zelfs speelt in België. Verzoekende partijen merken op dat er in het centrum in Houthalen andere Albanezen waren van een andere clan en zij om die reden gevraagd hebben om naar een ander centrum te verhuizen. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de subsidiaire bescherming moet toegekend worden en minstens een verder onderzoek moet gebeuren door het CGVS. Op de vraag of zij inderdaad belaagd zijn in het centrum in Houthalen door deze andere clan, repliceren verzoekende partijen dat het centrum bevestigd heeft dat er andere Albanezen waren in het centrum van Houthalen en verzoekende partijen verhuisd zijn.

Verzoekende partijen wijzen er op dat zij verschillende stukken hebben ingediend ter ondersteuning van hun vrees voor bloedwraak van de familie V. In de bestreden beslissing van A.M. wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande geenszins. De door uw voorgelegde vonnissen bevestigen louter en alleen de moorden die zijn gebeurd, het geen niet wordt betwist. Zoals blijkt uit het vonnis d.d. 5 maart 2013 wordt evenmin betwist dat de aanval op L.(...) M.(...) moet worden gezien in de bloedwraakconflicten van de families. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan het feit dat jullie jullie persoonlijke en actuele vrees niet aannemelijk hebben gemaakt. De overige door u neergelegde documenten bevestigen louter en alleen uw identiteits- en nationaliteitsgegevens, uw huwelijk, uw gezinssamenstelling en het overlijden van uw echtgenoot, dewelke hier niet worden betwist. De verklaring van een priester kan evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen. Documenten zijn immers slechts bewijskrachtig indien ze daadwerkelijk kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, quod non in casu.”* Verzoekende partijen weerleggen noch ontkrachten deze vaststellingen.

Waar verzoekende partijen toelichten dat de oudste van de broers, die reeds geïmigreerd werd omdat hij 18 jaar was, naar het buitenland ging, naar een tante en oom in Italië om een beetje te bekomen, een beetje op adem te komen aangezien hij het huis niet kon verlaten zonder slachtoffer te worden van bloedwraak, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De Raad merkt op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een Europees veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker meermaals naliet dit te doen, telkenmale hij in een veilig Europees land was, en steeds terugkeerde naar zijn land van herkomst, en pas in juli 2015 in Duitsland (twee en half jaar nadat hij beweerde volledig opgesloten te moeten leven) voor het eerst asiel heeft aangevraagd, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofdte. Deze vaststelling ondermijnt verzoekers asielrelaas.”* Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststelling.

Verzoekende partijen stellen dat de jongste met zijn moeder terugkeerde naar Albanië nadat zij in Duitsland asiel hadden aangevraagd aangezien hij nog geen 18 jaar oud was, en derhalve nog geen vrees diende te koesteren. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal terecht het volgende stelt hieromtrent: *“Dat de vrees van u en uw broer ernstig gerelativeerd dient te worden, blijkt overigens uit het feit dat uw moeder en uw broer E.(...) besloten om hun asielprocedure in Duitsland niet af te wachten en terug te keren naar Albanië terwijl uw broer ondertussen meerderjarig was geworden en bijgevolg na zijn terugkeer volledig opgesloten diende te leven (CGVS, p. 11 en CGVS moeder A.(...) p. 17). Een ander element dat de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op de helling zet, is het feit dat uw broer E.(...) na zijn terugkeer uit Duitsland eerst een maand in Tirana bij familie van uw moeder woonde, waar er geen problemen waren en hij zich vrij kon bewegen terwijl hij nadien zou besloten hebben dat hij toch in Shkodër wilde wonen waar hij opgesloten diende te leven (CGVS E.(...), p.8 en CGVS moeder A.(...) p. 20-21). Het is bijzonder opmerkelijk dat iemand er voor zou kiezen om terug te keren naar de plaats waar hij vreest voor bloedwraak en opgesloten moet leven. Dit tast opnieuw de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aan.”* Het komt aan verzoekende partijen toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven.

Waar verzoekende partijen stellen dat er in het centrum in Houthalen andere Albanezen waren van een andere clan en zij om die reden gevraagd hebben om naar een ander centrum te verhuizen, merkt de Raad op dat verzoekende partijen door het opwerpen van een dergelijke opmerking, de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking niet ontkrachten, noch weerleggen. Verzoekende partijen stellen immers enkel dat er in het asielcentrum andere Albanezen waren van een andere clan, niet meer en niet minder. Uit hun verklaringen kan niet afgeleid worden dat zij door de “andere Albanezen” werden belaagd of bedreigd, of belaagd en bedreigd zouden worden om welke reden dan ook. Indien zij een gegronde vrees dienden te koesteren in het kader van bloedwraak op het moment dat zij zich in het asielcentrum bevonden kan redelijkerwijs worden aangenomen dat zij effectief klacht zouden indienen tegen diegene die hen belagen, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun asielrelaas en de algemene opmerkingen dat de broers vogelvrij zijn vanaf de leeftijd van 18 jaar, dat het normaal is dat de moeder een veilig oord probeert te zoeken voor haar zonen en dat de subsidiaire bescherming moet toegekend worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 8 juni 2017 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in

voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen ziet de Raad niet in waarom een verder onderzoek zou moeten gebeuren door het CGVS.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS